

den Foredrag her paa Egnen. De læste selv forleden for mig om hans Møde derovre i Mellerup."

„Saa kender Godsejeren ham?"

„Ja lidt. Og nu kan De altsaa faa den berømte Oprører at se, Frøken Hecht. Han er forresten slet ikke den Menneskeæder, han af mange bliver gjort til. Han fortærer kun sig selv. Som de fleste af den Slags Folk."

Om Anledningen til Besøget sagde han ikke noget. Han kendte Bjørn Hamre fra de unge Dage i „Aprilforeningen", og Digteren havde nu sendt ham et fortørnet Brev i Anledning af hans Forhold til Egnens Landarbejder-Forbund. Trods Brevets Tone havde han besvaret det med en Indbydelse til en personlig Sammenkomst.

Da han var kommen tilsæde i sit Telt og havde faaet et Tæppe svøbt om sig, vilde Frøken Hecht som sædvanlig fjerne sig for ikke at være til Ulejlighed. Men Torben bad hende blive. Og han beholdt i den Anledning hendes Haand lidt længere, end det just var nødvendigt for at faa hende til at forstaa, at hun skulde sætte sig.

„Der er noget, jeg vil tale med Dem om. De skal sige mig, hvor længe De mener, at De endnu kan holde det ud her paa Favsingholm?"

Han saae, at Spørgsmaalet forskrækkede hende.

„Indtil Godsejeren ikke har Brug for mig mere."

„Ja vist! Saadan lyder Deres Instruks. Det veed jeg nok. Men den bryder vi os ikke om. Jeg vil ikke have, at De bliver her en eneste Dag længere, end De selv har Lyst til. Ser De, Frøken Hecht, jeg har ogsaa været ung engang. Efter Almanaken er det endda ikke saa forfærdelig længe siden. Jeg kan derfor sige mig selv, at De i Længden maa føle det trivielt her mellem lutter gamle Mennesker som Inspektør Hansen, Arkitekt Schmidt og Forvalteren. For ikke at tale om mig selv. Falder Tiden Dem ikke forskrækkelig lang?"

Hun rystede paa Hovedet.

„Ja ja. Jeg tager nu det Løfte af Dem, Frøken Hecht, at De